

РЕШЕНИЕ

№ 3892

гр. София, 29.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 01.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3384** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба от З. А. Т. от гр. С., срещу ЗАПОВЕД № 2010 от 12.03.2010 г., издадена от началника на О. „П. П.” - С., с която временно е отнето от жалбоподателя свидетелството му за управление на МПС.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради това, че: цитираните наказателни постановления, с които са му налагани административни наказания не са били връчени редовно; не е бил уведомяван за отнемането на контролни точки; не са взети предвид възстановени през 2007 г. 1/3 от предвидените в чл. 158, ал. 1, т. 1 ЗДв.П. Искането е да бъде отменена заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата си. Не претендира разноски за водене на делото.

Ответникът не се представлява. Представено е писмено становище за неоснователност на жалбата, с което е заявена и претенция за юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства, приема за установено следното.

С оспорената Заповед № 2010 от 12.03.2010 г., на основание чл. 171, т. 4,

вр. чл. 157, ал. 4 от Закона за движението по пътищата е постановено да бъде иззето свидетелството, даващо право на Т. да управлява МПС. Тази принудителна административна мярка е наложена, след като е прието, че с влезли в законна сила осем броя наказателни постановления на жалбоподателя са били отнети всички контролни точки и той е загубил придобитата правоспособност, но не е изпълнил задължението си да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Обжалваната заповед е връчена на оспорващия на 09.04.2010 г., видно от направеното от него отбелязване върху екземпляр на същата (л. 8 от делото). Жалбата е подадена на 22.04.2010 г., чрез административния орган, в четиринадесетдневния срок, регламентиран в чл. 149, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Заповед № 2010 от 12.03.2010 г. е издадена от компетентен административен орган (чл. 172, ал. 1 ЗДв.П), който се е съобразил с административнопроизводствените правила и в съответствие с доказателствата, с които е разполагал е приложил правилно относимите за случая материалноправни норми на чл. 171, т. 4, вр. чл. 157, ал. 4 и чл. 158 от Закона за движението по пътищата.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 4 ЗДв.П компетентните административни органи, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения прилагат принудителната административна мярка „изземване на свидетелството за управление” на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Последната разпоредба създава задължение за водач, на когото са отнети всички контролни точки и той е загубил придобитата правоспособност, да върне свидетелството си за управление в съответната служба на МВР. По делото са приложени от страна на ответника безспорни доказателства за наличие на наказателни постановления (л.л. 10 – 13, л.л. 37, 39) за наложени административни наказания за извършени нарушения П. управление на МПС. Наред с наложените административни наказания наказващите органи са постановили и отнемане на контролни точки, като общият брой на отнетите точки за периода от м. 03.2005 г. до м. 08.2008 г. е 42, П. определен от Наредба № Из - 1959 от 27.12.2007 г. на министъра на вътрешните работи максимален размер от 39 точки.

Възраженията на оспорващия, че цитираните в заповедта НП не са му били редовно връчени, не е бил уведомен за тях и не се е разписвал П. получаването им са неоснователни и недоказани. Върху заверените копия на наказателните постановления личат поставени от името на жалбоподателя подписи, удостоверяващи връчване, а две от НП са връчени по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, като са представени доказателства за това, че след посещения на адреса на жалбоподателя същият не е бил намерен, за да му бъдат връчени лично. Разпоредбата дава възможност тогава, когато нарушителят не бъде намерен на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган да отбележи това върху наказателното постановление и то да се счита за връчено от

деня на отбелязването. В съдебното производство оспорващият не ангажира доказателства в подкрепа на твърдението си за липса на връчване по надлежния ред. Освен това, необосновано е и твърдението, че ответникът не е съобразил, че през 2007 г. на жалбоподателя са били възстановени контролни точки – 13, видно от представеното удостоверение (л. 47). По НП № 23/09.03.2005 г., което е цитирано на първо място в заповедта, е определено да бъдат отнети 16 точки, но след като е взел предвид възстановените 13, Н. на О. „ПП” – С. е приел, че с това постановление са отнети 3 точки.

По изложените съображения жалбата срещу Заповед № 2010/12.03.2010 г. следва да бъде отхвърлена.

Така очертания изход на съдебния спор определя претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение като основателна. Подателят на жалбата следва да бъде осъден да заплати на юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 лв., определено на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ направеното с жалбата на З. А. Т. оспорване на ЗАПОВЕД № 2010 от 12.03.2010 г., издадена от началника на О. „П. П.” – С..

ОСЪЖДА З. А. Т. – ЕГН: *, гр. С., Б. „Б” № 11, блок 4, вход „А”, етаж 7, ап. 26 да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. (сто и петдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: